

AVRUPA İNSAN HAKLARI SÖZLEŞMESİ'NİN İÇ HUKUKUMUZA ETKİLERİ

Dr. Rıza TÜRMEŒ^(*)

Anayasa Mahkememizin 38'inci Kuruluş Yıldönümü Töreni'ne katılmak benim için büyük bir onurdur. Genç bir Mahkeme olmasına rağmen, Anayasa Mahkemesi Türkiye Cumhuriyeti'nin dayandığı ilkelerin korunmasında, Ülkemizde insan hakları ve demokrasinin geliştirilmesinde çok önemli bir rol oynamıştır.

Öte yandan günümüzde insan hakları ve demokrasinin aldığı yeni boyutlar çerçevesinde Anayasa Mahkemesi ile Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi arasındaki işbirliği de yeni bir önem kazanmıştır. Bu nedenle, Anayasa Mahkemesi bünyesinde uluslararası insan hakları normları ve özellikle Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ile Türk hukuku arasındaki ilişkiyi ele alan bir toplantının düzenlenmesi kanımca çok yerinde olmuştur. Bu toplantı sonucunda iki Mahkeme arasındaki işbirliğinin güçleneceğine ve bundan da Türkiye'de demokrasi ve insan haklarının kazançlı çıkacağına inanıyorum. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Başkanı Değerli Yargıç WİLDHABER'in bu toplantıya katılmasını bu yönde atılmış bir adım olarak görüyorum.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 1'inci maddesinde taraf Devletler'in Sözleşme'de yer alan hak ve özgürlükleri yetki alanları içindeki bireylere sağlamakla yükümlü oldukları belirtilmektedir. Bu yükümlülüğün nasıl yerine getirileceği Devlet'lere bırakılmıştır. Ancak Devletler'in söz konusu yükümlülüklerini gerçekleştirmek için seçecekleri yollar Sözleşme'ye uygun olmalıdır. Başka bir deyişle, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi Devlet'lere Sözleşme'yi iç hukuk kurallarının bir bölümü haline getirmek ya da Sözleşme'nin ulusal alanda doğrudan uygulanmasını sağlamak gibi bir yükümlülük getirmez. Dolayısıyla, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ile iç hukuk arasındaki ilişki açısından monist (birici) ya da düalist (ikici) sistemlerden hangisini benimseyeceği her Devlet'in kendi sorunudur.

^(*) Büyükelçi ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Yargıcı.

Nitekim bu konuda Devlet'lerin uygulaması da farklıdır. Almanya, İngiltere ve Nordik ülkelerinin ikici sistemi yeğlemelerine karşılık; Fransa, Hollanda gibi diğer Avrupa ülkeleri birci sistemi benimsemişlerdir.

TC Anayasası'nın 90'ıncı maddesinde "Usulüne göre yürürlüğe konulmuş milletlerarası antlaşmalar kanun hükmündedir. Bunlar hakkında Anayasaya aykırılık iddiası ile Anayasa Mahkemesine başvurulamaz" denmektedir. Maddenin lafzından kanun koyucunun birci sistemi benimsediği anlaşılmaktadır. Başka bir deyişle, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nce onaylanmış antlaşmaların iç hukukta uygulanması için başka bir hukuki tasarruf gerekmemektedir. Böylelikle iç hukuk ve uluslararası antlaşma tek bir hukuki sistemin parçaları olmaktadır. Bunun sonucu birey, uluslararası hukuktan doğan haklarını ulusal yargı organları önünde ileri sürebilecek, ulusal yargı organları uluslararası antlaşmaları resen dikkate alabileceklerdir. Bu bağlamda göz önünde tutulması gereken bir husus da Antlaşma'nın ilgili maddesinin iç hukuk düzeninde doğrudan doğruya uygulanabilecek nitelikte olup olmadığıdır. Söz konusu madde somut bir olaya ulusal makamlarca ek önlemler alınmasına gerek bulunmadan uygulanabiliyorsa, bu koşulun yerine geldiği kabul edilmektedir. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin birinci bölümünde yer alan hak ve özgünlüklerin doğrudan uygulanabilir nitelik taşıdığı konusunda bir görüş birliği vardır.

Anayasa'nın 90'ıncı maddesi Türkiye'nin birci sistemi benimsediğini göstermekteyse de, bu konunun bu kadar açık olmadığı Anayasa Mahkemesi'nin kararlarından anlaşılmaktadır. Örneğin, Anayasa Mahkemesi'nin Türkiye Birleşik Komünist Partisi'nin kapatılması kararına ilişkin olarak Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi; Sözleşme'nin 11'inci maddesinin ihlâl edildiği sonucuna varmış ve davalılar Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin bu kararına dayanarak Anayasa Mahkemesi'nden yargılanmanın yenilenmesi talebinde bulunmuşlardır. Anayasa Mahkemesi 16 Şubat 1999 tarihinde bu talebi reddetmiştir. Ret kararında Anayasa Mahkemesi, Sözleşme'nin 11'inci maddesinin "doğrudan uygulanabilir nitelikte" olmadığını belirtmektedir. Anayasa Mahkemesi'nin bu görüşünün salt 11'inci madde ile sınırlı kalmayıp Sözleşme'nin diğer maddeleri için de geçerli olduğunu düşünmek mümkündür.

Birci ya da ikici sistemlerden hangisini kabul ederse etsin birçok devletin yasalarını Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ile Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararları ışığında uyguladıkları görülmektedir.

Örneğin, Federal Almanya ikici sistemi kabul etmiş ve Alman Anayasası'nın 59/2 maddesi gereğince, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi federal yasaya dönüştürülerek Alman iç hukukunun parçası olmuştur. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi Federal Anayasa'nın üstünde değildir. Federal Yasa statüsündedir. Ancak Alman yasaları, hatta Federal Anayasa, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi hükümleri ışığında yorumlanmaktadır. Ayrıca alınan bir karar ile kanun koyucunun ters yönde açık bir iradesi bulunmadığı sürece, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin sonraki yasalara göre önceliğe sahip bulunduğu kabul edilmiştir.

Birci sistemi benimseyen İsviçre'de, Federal Mahkeme'nin yasaları ve Anayasayı Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarını göz önünde tutarak yorumlaması çok sık görülmektedir. Federal Mahkeme karar verirken yalnızca Sözleşme'yi dikkate almamakta, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi içtihadına girerek ayrıntılı bir inceleme yapmaktadır.

Örneğin, Vaud Kantonu'nda göz altına alınan bir kişinin kötü muamele gerekçesiyle güvenlik görevlileri aleyhine açtığı dava ile ilgili olarak (5 Haziran 1998) Federal Mahkeme, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 3'üncü maddesini ve bu maddeye ilişkin içtihatda belirlenen ölçütleri esas alarak Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin kötü muamele için aradığı koşulların gerçekleşmediği sonucuna varmıştır.

Türkiye'de Anayasa Mahkemesi tarafından bu tür bir uygulamanın yerleştirilmesine büyük bir gereksinme vardır. Anayasa Mahkemesi Başkanı Sayın Ahmet Necdet SEZER'in geçen yıl Anayasa Mahkemesi'nin Kuruluş Yıldönümü dolayısıyla yaptığı konuşmada belirttiği gibi, "Temel hak ve özgürlükler ve özellikle düşünceyi açıklama özgürlüğü için Anayasa ve yasalarda öngörülen sınırlama ve yasakların çoğu, çağdaş demokrasilerde genellikle kabul gören ilkelerle bağdaşmadığı gibi bu sınırlama ve yasaklar özgürlüklerin evrensel standartlarda kullanılmasını engellemektedir." Bu konuda sorumluluğun birinci derecede yasama organına ait olduğu ve Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin Anayasa ve yasalarda gerekli değişiklikleri yapması gerektiği ileri sürülebilir. Ancak uygulama Anayasa değişiklikleri üzerinde bir siyasal anlaşma sağlanmasının ne denli güç olduğunu göstermektedir. Öte yandan, Anayasa'nın Geçici 15/3 maddesi, özgürlükleri Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ne ve evrensel ölçülere uymayan bir biçimde sınırlayan bir çok yasaya karşı Anayasa Mahkemesi'ne başvurulmasına izin

vermemektedir. Bu nedenlerle, Anayasa Mahkemesi'nin özgürlükler için yasalarda ön görülen sınırlamaları zorlayan reformcu bir tavır alması büyük bir önem taşımaktadır. Anayasa Mahkemesi'nin bu yönde bir tutum benimsemesinde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Kararları yüce Mahkemenin en büyük yardımcısı olabilir. Anayasa Mahkemesi'nin özgürlüklerin alanını genişletici bir çizgiyi benimsemesi, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi ile Türkiye arasındaki özgürlüklere ilişkin bazı temel anlayış farklılıklarının giderilmesi açısından da önem taşımaktadır.

Bir örnek vermek gerekirse; Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, özgürlüklere getirilen sınırlamaları incelerken kullandığı en önemli ölçüt, Devlet tarafından getirilen sınırlamanın demokratik bir toplum için gerekli olup olmadığıdır. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin demokratik toplum için vazgeçilmez nitelikte gördüğü öğelerin başında "çoğulculuk" gelmektedir. Çoğulculuk herşeyden önce ifade özgürlüğü açısından önem taşımaktadır. Ancak, siyasi partilere, din ve vicdan özgürlüğüne, kişisel ve aile yaşamına yapılan müdahalelerde de bu ölçütler geçerlidir. Oysa, Anayasa Mahkemesi'nin Türkiye Birleşik Komünist Partisi ya da diğer parti kapatma kararlarını okuduğumuzda, Yüce Mahkeme'nin daha çok tek kültür anlayışına yer verdiğini görüyoruz. Yüce Mahkeme Türkiye Birleşik Komünist Partisi kararında şöyle demektedir: "Türkiye Cumhuriyeti içinde yaşayan insanların bir kesimi değişik kaynaklardan gelse bile kültürleriyle tek bir yapı oluşturmuştur." Anayasa Mahkemesi'nin Siyasal Partiler Yasası'nın 81'inci maddesi nedeniyle böyle bir anlayış içine girdiğini düşünsek bile, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarıyla bu yaklaşım arasında bir uyumsuzluk olduğu açıktır.

Aynı şekilde ifade özgürlüğü açısından, Türk yargı organları ifadenin içeriğini esas olarak alırken, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi söylenen sözün, yazılan yazının şiddete teşvik ya da tahrik niteliğinde olup olmadığına, başka bir deyişle ifadenin içeriğinden çok doğuracağı sonuca bakmaktadır.

Bu temel farklılıklar bizi şu soruya getirmektedir: Türk yasaları ile Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi arasında uyumsuzluk olması durumunda hangisine öncelik verilecektir?

Bu soruya Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve uluslararası hukuk açısından yanıt vermeğe çalışacağım:

Sözleşme açısından, yanıt, şu üç madde birlikte ele alınarak aranabilir:

1. Madde; “İnsan Haklarına Saygı Gösterme Yükümlülüğü:

Yüksek Akit Taraflar yetki alanları içindeki herkese I. Bölümde tanımlanan hak ve özgürlükleri sağlamak zorundadırlar.”

19. Madde; “Mahkemenin Kuruluşu:

Yüksek Akit Taraflarca Sözleşme’de ve ona bağlı Protokollerde ön görülen taahhütlerin yerine getirilmesini denetlemek amacıyla, bir Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kurulacaktır.”

46. Madde; “Kararların Bağlayıcılığı ve Uygulanması:

1.Yüksek Akit Taraflar, taraf oldukları davalarda Mahkeme’nin verdiği kesin karara uymayı taahhüt ederler.

2. Mahkeme’nin kesin kararı, uygulanmasını denetleyecek olan Bakanlar Komitesi’ne gönderilir.”

Bu üç maddeyi birlikte okuyunca ortaya şu resim çıkmaktadır:

1’inci maddeye göre, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’ne taraf devletler, Sözleşme’deki hak ve özgürlükleri yetki alanları içindeki bütün bireylere, vatandaşlık bağı aranmaksızın, sağlamakla yükümlüdürler. Hak ve özgürlükleri sağlama sorumluluğu önce Devlet’e aittir. Devletin bu sorumluluğunu yerine getirmesinde aksaklık varsa, 19’uncu madde gereğince Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi devreye girer. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin verdiği karar 46’ncı madde gereğince bağlayıcı niteliktedir.

Bu durumda, ulusal yasa ile Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nin bir maddesi arasında bir uyumsuzluk varsa, bu uyumsuzluğun giderilmesi gerekir.

Kanımcı, bu uyumsuzluğun giderilmesinde Hükümet ve yasama organı kadar yargı organlarına da rol düşmektedir.

Yukarıdaki soruya yanıt ararken Sözleşme’nin niteliğinin de göz önünde bulundurulması gerekir. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi, karşılıklı olarak yükümlülükler yaratan bir sözleşme değildir. Başka bir

deyişle, taraf Devlet'in Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nden doğan yükümlülüğünü yerine getirmesi, başka bir devletin yükümlülüğünü yerine getirmesine bağlı değildir.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi, bütün taraf devletler için, başka devletlere bağlı olmaksızın var olan, nesnel yükümlülükler getirmektedir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarında, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin Avrupa'nın kamu düzenini temsil ettiğini vurgulamıştır. Böyle olunca, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ile iç hukuk arasındaki ilişkide, sonraki yasa (lex posteriori) ya da özel yasa (lex specialis) kurallarının geçerli olmayacağı kanısındayım. Bunun ötesinde Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi, Avrupa'da bir ortak hukuki alan yaratmaktadır. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin kararları ve bu kararlarda belirlenen esaslar bütün Avrupa ülkelerinde geçerli olan ortak hukuki standartları yansıtmaktadır. Avrupa Birliği üyeliğine aday olan Türkiye'nin bu ortak hukuki alan dışında kalması olanağı yoktur. Türk yargı organlarının da kendilerini ulusal sınırları aşan daha büyük bir hukuki topluluğun bir üyesi olarak görmeleri önem taşımaktadır.

Anayasa'mızın ruhunun bunu ön gördüğünü düşünüyorum. Örneğin, Anayasa'nın 13'üncü maddesi "temel hak ve hürriyetlerle ilgili genel ve özel sınırlamalar demokratik toplum düzeninin gereklerine aykırı olamaz." demektedir. 13'üncü maddenin gerekçesinde, demokratik toplum düzeni ile amaçlananın "genellikle kabul gören demokratik rejim anlayışı ile uzlaşabilir" olduğu belirtilmektedir. Sayın Başkan SEZER'in geçen yılki konuşmasında değindiği gibi, 13'üncü maddede söz konusu olan "çoğulcu, özgürlükçü, çağdaş demokratik toplum düzeni anlayışıdır." Maddenin gerekçesi böyle bir anlayışı ön görmektedir.

Yukarıda değindiğim gibi, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararları ilgili devlet bakımından bağlayıcı bir nitelik taşımaktadır. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi sistemi ikili bir yapıya sahiptir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Sözleşme'nin ihlâl edilip edilmediğini saptar ve ihlâl varsa tazminata karar verir. Kararın uygulanmasının denetimi ise Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi'ne aittir. İhlâl devam ediyorsa, Bakanlar Komitesi, ilgili Hükümet'ten ihlâlin sona erdirilmesini, ihlâlin neden olduğu sonuçların ortadan kaldırılmasını ya da ihlâlden önceki durumun yeniden sağlanmasını, yani restitutio in integrum talep eder. Belirli bir süre içinde bu talep yerine getirilmezse, konuyu yeniden gündemine alır. İlgili Hükümet'e mektup gönderir. Daha sonra bir karar kabul eder. Kararın yerine

getirilmesi için İç Tüzüğün verdiği diğer olanakları kullanır. Öte yandan ihlâl bir yasadan doğuyorsa, yasanın değiştirilmesini talep eder. Yasa değişikliği her ülkede belirli bir usule tâbi olduğundan, bu durumda süre bakımından Bakanlar Komitesi daha hoşgörülü davranır. Ancak, önemli olan şudur: Bir ülkenin yasaları Sözleşme'nin ihlâline yol açıyorsa, ergeç o ülkeden yasalarını değiştirmesi talep edilecektir. İhlâle yol açan yasanın Anayasa ya da başka bir yasa olması durumunda değişiklik yapmamaktadır.

Türkiye Birleşik Komünist Partisi davasında, Hükümet, devletlerin Anayasal kurumlarını, anayasal düzenlerini Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin incelemesi dışında tuttuklarını ileri sürmüştür. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararında bu konuda şu görüşlere yer vermiştir: Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin girişi, "siyasal gelenekler, ülküler, özgürlükler ve hukukun üstünlüğüne dayanan ortak miras"dan söz etmektedir. Anayasalar bu ortak mirasın bir parçasıdır. Devletlerin yetki alanları içindeki bütün bireylere Sözleşme'de ön görülen hak ve özgürlüklere sağlamakla yükümlü olduklarını belirten Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 1'inci maddesi, devletin bütün yargısal yetki alanını, istisna tanımadan kapsamaktadır. O nedenle devletin yargısının bütününün Sözleşme'ye uygun olması gerekmektedir. Bu bağlamda Anayasa hükümleri ile yasa hükümleri arasında bir fark yoktur. Hepsini aynı biçimde Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin denetimine tâbidir.

Nitekim Türkiye, Devlet Güvenlik Mahkemelerine ilişkin Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarını göz önünde tutarak Anayasa'nın 143'üncü maddesini değiştirmiş ve askeri yargıç yerine sivil yargıç üye yapmıştır.

Nihayet, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin Türk hukuku üzerindeki etkisini incelerken göz önünde bulundurulması gereken bir husus da, Viyana Antlaşmalar Sözleşmesi'nin 27'nci maddesinde yer alan, bir antlaşmaya taraf olan devletin, antlaşmayı uygulamamasının gerekçesi olarak kendi iç hukukunun hükümlerini ileri süremeyeceği yolundaki uluslararası teammüli hukuk kuralıdır.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin Türk hukuku üzerinde olabilecek bir etkisi, ceza davaları bakımından, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin ihlâl kararının muhakemenin iadesi ya da karar düzeltilmesi nedeni olarak kabul edilmesidir. Bir çok devlet bu yola gitmiştir. Örneğin, Federal Almanya, 1998'de Ceza Muhakemeleri Usulü Kanununun 359'uncu maddesine bu amaçla yeni bir fıkra

eklemiştir. Bu yeni paragrafa göre, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin bir ihlâl kararı varsa ve ulusal mahkemenin hükmü bu ihlâl kararına dayanıyorsa, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararı davanın yeniden görülmesi nedeni olabilir. Bu hüküm ancak, mahkumun lehine uygulanabilir.

İsviçre 15 Şubat 1992'de, Federal Usul Yasası'nda yaptığı bir değişiklikle aynı olanağı tanımıştır. Avusturya 1996'da aynı yönde Ceza Muhakemeleri Usulü Kanununda değişiklik yapmıştır. Ne var ki, Avusturya'da yapılan değişiklikte, davanın yeniden görülmesi durumunda bunun mahkumun aleyhine de sonuç doğurabileceği belirtilmektedir.

Yukarıda değinildiği gibi, Anayasa Mahkemesi Türkiye Birleşik Komünist Partisi hakkındaki Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararına dayanarak yapılan muhakemenin iadesi talebini, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararının yeni bir vakıa ve delil olmadığı gerekçesiyle reddetmiştir. Benzer bir talep Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu 322'nci madde gereğince kararın düzeltilmesi amacıyla yapılmış olsaydı, sonuç büyük bir olasılıkla aynı olacaktı. Çünkü 322'nci maddede sayılan karar düzeltme nedenleri arasında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararları bulunmamaktadır.

Oysa, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nce verilen bir ihlâl kararının bir karar düzeltme nedeni olarak kabul edilmesinin aşağıdaki yararları sağlayacağı düşünülmektedir.

a. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ile ulusal hukuk sistemi arasındaki etkileşim artacak, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin ulusal hukuk sisteminin bir parçası olduğu daha belirli bir nitelik kazanacaktır.

b. Dolayısıyla yargı organları Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ni ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarını dikkate almaya daha fazla özen göstereceklerdir.

c. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarının uygulaması aşamasında Bakanlar Komitesi'nde karşılaşılan sorunlar büyük ölçüde sona erecektir.

Bu yola gidilmesi uygun görülürse, Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu 322'nci maddesine yeni bir fıkra eklenmesi gerekecektir. Ancak, 322'nci madde gereğince, karar düzeltmesini istemek yetkisi

Cumhuriyet Başsavcısı'na ait olduğuna göre, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin ihlâl kararının bir karar düzeltme nedeni sayılıp sayılmayacağı her olayda Cumhuriyet Başsavcısı tarafından değerlendirilecektir.

BİRİNCİ OTURUM

OTURUM BAŞKANI : Rıza TÜRMEN

KONUŞMACILAR : 1) Prof. Dr. Sait GÜRAN

“ EGEMENLİK ULUS’UNDUR ÜSTÜNLÜK ANAYASA’DADIR”

: 2) Doç. Dr. Şeref ÜNAL

“ AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ KARARLARININ TÜRK İÇ HUKUKUNA ETKİLERİ”

: 3) Yrd. Doç. Dr. Vahit BIÇAK

“ ULUSLARARASI İNSAN HAKLARI NORMLARINI YORUM ORGANI OLARAK AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ VE KARARLARININ TÜRK HUKUKUNUN GELİŞİMİNE KATKISI”

OTURUM BAŞKANI : Rıza TÜRMEĐ(*)

Sayın Başkan, değerli konuklar, bilimsel toplantımızın birinci oturumunu izinlerinizle açıyorum.

Oturumumuzun ilk konuŐmacısı; Sayın Prof. Dr. Sait GÜRAN'ın, kısa özgeçmiŐini bilgilerinize sunuyorum.

Sayın GÜRAN, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakóltesi'ni bitirdi. Mesleęe, aynı Fakólte'de İdare Hukuku Asistanı olarak başladı. Columbia Üniversitesi Hukuk Fakóltesi'nde Yüksek Lisans, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakóltesinde doktorasını yaptı. Őu anda aynı Fakóltede Profesör olarak görev yapmaktadır. Aynı zamanda Yüksek Öğretim Kurulu üyesidir. Daha önce İstanbul Üniversitesi Rektör Yardımcısı görevinde de bulundu.

İngilizce bilen Sayın GÜRAN'ın İdare Hukuku, Anayasa Hukuku, Kamu Yönetimi ve Hukuk Öğrenimi konularında yayınları vardır.

(*) Büyükelçi ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Yargıcı.